Taxa poștală plătită in numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 74

JEAN DE LA HIRE

4 Lei

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Devastatorii Amazonului

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI

Jean de la Hire.

CEI TREI CERCETASI

Devastatorii Amazonului

Nr. 74.

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE.

V.1.0

V.1.0

An apariţie:
1934

CAPITOLUL I
Episoade valoroase.

După şederea lor printre indienii Puelşci, cei trei cercetaşi italieni, ajunseseră în Chile la Iquique, port septentrional, îmbarcându-se pentru Ecuator.

Aveau de gând să nu întârzie prin ţinuturile centrale ale Americii, ci să plece spre bazinul râului Amazon, loc de exploraţiuni curioase şi interesante.

Debarcară la Guayaquil, port principal, în Ecuator.

Ultima zi de navigaţie fu trecută cu povestiri de naufragii şi salvări miraculoase.

Jean Bart voi să povestească episodul pe care îl auzise de mult.

— În 1665, aproximativ, o flotă intră într-un port chilian ancorând la doi kilometri de port. Patru şalupe, pline cu ofiţeri şi marinari, porniră spre ţărm. Erau aşteptaţi de câţiva indieni neînarmaţi, care îi invitau din partea Alcadelui să-l viziteze. Acesta ţinea mult la europeni şi se interesa totdeauna de ei. Doi ofiţeri, escortaţi de doi soldaţi se duseră în satul depărtat cu câteva sute de paşi. Era o adunătură de vreo sută de colibe rotunde. Înalte de vreun metru şi jumătate. Alcazul şedea pe un scăunel de lemn, în mijlocul curţii sale. Era un indian de vreo patruzeci de ani, cu aspect mândru şi impunător. Avea pe cap un turban alb şi albastru şi pe spate un fel de covor colorat. Ofiţerii săi şedeau în jurul lui aşezaţi pe jos. Europenii prezentară alcazului o butelie cu rachiu. Acesta bău un gât zdravăn apoi trecu sticla consilierilor săi. Fu convenit ca europenii să plătească un tribut de şase flacoane de rachiu şi şase metri de pânză pentru a avea dreptul să ancoreze şalupele în acel port. Între timp, femeile alcazului îşi exprimară dorinţa sa vadă pe albi. Li se permise acest lucru. Erau îmbrăcate aproape ca nişte bărbaţii. Dar între timp se întâmplă o mare nenorocire. Câţiva marinari şi pasageri voiau să vadă şi ei ţinutul. Un misionar îi întovărăşea. În timpul cât mergeau cu şalupa, câţiva tineri apăsând-o prea mult într-o parte, aceasta cedă şi se răsturnă. Nenorocirea fu văzută de pe vapor şi fură trimese bărci în ajutor! Optsprezece naufragiaţi fură salvaţi, dar o duzină, care nu ştiau să înoate pieriră. Fapte eroice fură semnalate cu această ocazie. Misionarul dădu dovadă de un spirit cu adevărat evanghelic.

După ce Jean Bart termină de povestit, cercetaşii mai povestiră fiecare câte o istorie în acelaş gen, după care se duseră să se culce.

Er ultima noapte care o petreceau pe bord.

A doua zi debarcară la Guayaquil.

Luară trenul ca nişte simpli turişti şi coborâră la staţia Riobamba, care se află pe versantul occidental al muntelui Chimborazo.

Acesta are peste şase mii de metri, fiind unul dintre cei mai înalţi munţi din lume.

Călătorii noştri erau tentaţi să facă această ascensiune extraordinară: intenţionau să facă apoi coborârea Cordilierilor spre câmpia braziliană şi bazinul Amazonului.

Un singur explorator îi precedase: savantul francez Bousingault.

Jean Bart îndemna pe tovarăşi să încerce aventura; ar fi fost un foarte interesant capitol în memoriile lor.

— Unde a ajuns un francez, de ce n-ar putea ajunge un italian? adăugase Marius cu entuziasmul său obişnuit.

— Şi ce drum frumos! Deoparte atingi cerul, de alta coborî spre cel mai mare fluviu de pe pământ..

Astfel conchise Raimondo pe când parcurgea şoseaua care duce la Riobamba.

Aici cumpărară catâri de munte, unelte de primă necesitate, iar Jean Bart oarecari obiecte ştiinţifice, un barometru, un termometru, spre a face pe drum observaţiile necesare.

Nu se opriră multă vreme în orăşelul acela.

De la hotelul unde rămăseseră câteva zile, se vedea spre nord-est faimosul vârf, înconjurat de alţi munţi celebri acoperiţi de zăpezi eterne.

Când avură totul gata, hotărâră plecarea.

CAPITOLUL II
Spre nori.

În ziua aceia timpul era splendid, dar după apusul soarelui, ţinuturile înzăpezite luară un aspect lugubru, cu atât mai mult cu cât un vânt continuu aducea frigul din zonei înalte.

Munţii deveniră invizibili, orizontul fu mascat de o linie de nori care păreau că se uneşte cu pământul.

Fu un lung crepuscul, însângerat, fantastic.

A doua zi, la cinci şi jumătate dimineaţa, cei trei cercetaşi şi Zomba se adunară în sala de mâncare a hotelului.

Luară o masă substanţială şi uşoară în acelaş timp, urmată de o mare ceaşcă de cafea neagră.

Verificară echipamentele şi se duseră să vadă catârii, deja înşeuaţi şi gata în curte, păziţi de un ghid indian, luat de cu seară.

Acest ghid, numit Toquido, cunoştea Chimborazo şi trebuia să preceadă comitiva, în timpul ascensiunii.

— Totul e în regulă? întrebă Raimondo pe Marius, care inspecta bagajele.

— Perfect! Mii de pipe!

— Tu, Jean Bart, eşti gata?

— După cum vezi, sunt gata toate: hărţi, instrumente, itinerariul l-am fixat exact cu Toquido şi cred că nu ne mai trebuie nimic.

— Bravo! Atunci în şea! ordonă Raimondo.

Prima zi trecu fără greutăţi şi fără incidente.

Călătorii, în pasul liniştit al catârilor, conduşi de indian ajunseră pe seară într-un punct unde era un canton.

Găsiră aici paie uscate pe care să se odihnească şi blăni de oaie cu care să se învelească.

Îl locuiau nişte păstori indieni, care nu le puteau oferi altceva deoarece în acea regiune – se găsea la 3800 metri – lemnul e foarte rar şi excursioniştii trebuiră să se mulţumească cu masă rece şi băutură aproape îngheţată.

Pe la şapte dimineaţa, ziua a doua, cercetaşii porniră din nou.

Luaseră cu ei un păstor indian de la canton, care mergea după catâri.

Urmară drumul sinuos al unui râuşor strâns între două ziduri de piatră.

Suişul era gradat şi pe nesimţite.

Dar curând începură să găsească un drum prăpăstios, pe care animalele treceau cu foarte multă băgare de seamă.

Catârii nu mai ascultau de pinteni; instinctul îi avertiza să nu se

bizuie pe pământ decât după ce îl cercetase bine, ca nu cumva stratul de zăpadă să ascundă vreo gaură.

Jean Bart observa mereu instrumentele sale.

La un moment dat, strigă:

— Raimondo! Marius! Aveţi idee la ce înălţime vă aflaţi?

Cum cercetaşii ştiau că Riobamba e la o mare altitudine, riscară o cifră ridicată.

— Patru mii!

— Patru mici cinci sute!

— Mai mult! Suntem exact la patru mii opt şute de metri de la nivelul mării. Adică la înălţimea lui Mont Blanc! Aş spune dragii mei că e momentul să luăm oarecare măsuri de precauţie.

Zicând aşa, scoase din sac o mască de tafta, uşoară unsă cu vaselină, pe care şi-o puse pe obraz spre a-l feri de frigul prea tare care îl crapă în mod dureros.

Raimondo şi Marius îl imitară.

Zomba, fiu al tropicelor, avea o mască mai groasă şi era îmbrăcat mai călduros decât cercetaşii.

La prânz ajunseră la un gheţar.

Luară o gustare rece şi băură un gât de rom, care îi întrema, apoi reluară ascensiunea.

Mergeau foarte încet.

Respiraţia devenise din ce în ce mai anevoioasă şi trebuiau să se odihnească foarte des.

Drumul era îngreunat şi de puţina consistenţă a stratului de zăpadă în care, de multe ori, se afundau până la brâu.

Călătorii fură conduşi la canton.

— Mii de milioane de pipe! Mi-e frică că de data asta nu vom reuşi să mergem înainte:

Jean Bart pare că avea şi el aceiaşi teamă.

Toquido care o luase înainte fu chemat şi consultat.

Răspunse că de obicei, în epoca aceasta, pe aici era mai puţină zăpadă; dacă voiau să înainteze, trebuiau să se înapoieze şi să încerce ascensiunea pe altă parte.

Cei trei cercetaşi se priviră.

— Înainte! – zise Raimondo – nu vreau să se spună că dăm înapoi la prima greutate!

— Da! Să mai insistăm! adăugă Ligurul.

— Să insistăm bine! Mii de pipe! zise Marius curajos.

Zomba era şi el, ca de obicei, de aceiaşi părere cu stăpânii săi.

Reluară drumul.

Dar după câtăva vreme, trebuiră să se convingă de imposibilitatea de a mai urma.

De acolo în sus, zăpada moale avea mai mult de un metru şi

jumătate adâncime.

Se odihniră pe o stâncă ce ieşea izolată în mijlocul unui ocean de zăpadă.

Altitudinea în acest punct era de cinci mii o sută cinci zeci de metri.

Ţinură un consiliu, cu examinarea atentă a hărţilor şi apoi hotărâră să se înapoieze la canton.

Ajunseră la şase după amiază. Ziua era minunată şi Chimborazo se ridica maiestos spre cer.

Dar călătorii, după mersul zadarnic de toată ziua nu puteau fi decât supăraţi.

Hotărâră să încerce suişul pe versantul prăpăstios, adică spre Aruenel.

Toquido era un om serios, curajos şi încercat; se putea conta pe el, a doua zi, când erau decişi să reia ascensiunea.

A doua zi, după o bucată de urcuş, când puseră piciorul pe pământ erau la patru mii nouă sute de metri.

Terenul devenise impracticabil pentru catâri.

Întreaga lor atitudine arătă imposibilitatea pentru ei de a mai urca.

Cercetaşii înţeleseră acest lucru. Toquido dădu semnalul, dându-se jos din şea, cel dintâi.

Catârii fura încredinţaţi unui indian care fusese înadins luat spre a duce înapoi animalele.

— Acum – zise Raimondo – încotro o luăm?

— Vezi ridicătura aceia, sus? – răspunse Jean Bart – trebuie s-o ajungem, escaladând o pantă repede, care e de partea aceia…

Ghidul o luase deja într-acolo.

Jean Bart începuse să dea explicaţii despre eventualele pericole.

— Dragul meu – zicea Raimondo – ai face mai bine să nu vorbeşti de pericolele care ne ameninţă; va fi destul timp să le evităm când ne va ieşi în cale.

Curând însă urcuşul foarte anevoios, aerul rece, şi rarefiat, le tăie tuturor pofta de vorbă.

Către orele opt, sfârşiră de străbătut un pustiu de gheaţă în care trebuiau să încerce fiecare pas înainte de a-l pune jos.

Era un loc foarte primejdios. Dacă ar fi făcut un pas greşit l-ar fi plătit cu viaţa.

Odată trecut acel loc primejdios, urmară călăuza păşind pe bucăţile de stâncă ce se iveau din pustiul alb.

Mergeau în şir indian: Jean Bart forma ariergarda, alături de Marius; Raimondo urma pe ghid şi avea în spate pe Zomba.

Erau legaţi unii de alţii cu o frânghie, aşa că dacă unul cădea într-o crăpătură, ceilalţi să poată să-l scoată imediat.

În curând ajunseră creasta pe care şi-o fixaseră ca ţintă; nu era prea înzăpezită, dar foarte stâncoasă.

Trebuiră să facă sforţări extraordinare şi se convinseră că gimnastica în regiunile înalte e mult mai grea şi mai dificilă decât la şes.

Ajunseră aşa dar, la picioarele unui zid de piatra negricioasă, dreaptă, abruptă.

Fu un moment de profundă oboseală pentru toţi.

Jean Bart constată că ajunseseră la cinci mii şase sute optzeci de metri.

Era puţin lucru în comparaţie eu timpul întrebuinţat să ajungă până acolo.

— Să stăm puţin – zise Raimondo.

Se aşezară. Era la amiază.

Termometrul arăta şase grade sub zero.

— Să examinăm situaţia – începu Jean Bart. La dreapta este o prăpastie fără fund. La stânga un fel de platformă alcătuită dintr-o stâncă. Trebuie să ne ducem până acolo spre a vedea dacă avem posibilitatea să continuăm acest zid care ne-a oprit.

Marius şi ghidul plecară în exploatare.

CAPITOLUL III.
Pe acoperişul lumii.

Marius şi indianul se înapoiară aproape imediat spunând că dacă reuşeau să treacă peste o suprafaţă înzăpezită, pe partea opusă celei pe unde venise, izbânda era în bună parte asigurată.

Toţi începură treaba…

— Ciudată topografie are muntele acesta! observa Raimondo.

Dar abia zise acestea când o mare bucată de stâncă se desprinse din înălţime şi cu zgomot căzu spre Jean Bart cart se clătină şi căzu.

Toţi alergară, crezând că fusese grav rănit.

Dar acesta se şi sculase şi luându-şi binoclul examina stânca de unde căzuse bolovanul.

Zise simplu:

— E o desprindere şi atâta tot!

Indianul îl privea cu admiraţie pentru sângele său rece.

Acum călătorii înaintau cu multă precauţie.

La dreapta se putea sprijini de perete; la stânga prăpastia era îngrozitoare.

Dacă ar fi avut ameţeală, ar fi fost iremediabil pierduţi.

Ghidul fu de părere să se dezlege unii de alţii.

Dacă unul ar fi căzut, la vreo trecere periculoasă, ar fi târâi şi pe ceilalţi; nenorocirea unuia ar fi devenit o catastrofă generală.

Rărirea, aerului începea de altfel să se facă simţită în mod supărător.

La fiecare zece paşi trebuiau să se oprească ca să respire.

Stratul de zăpadă era uşor şi acoperea o suprafaţă de gheaţă tare.

Ghidul mergea înainte spre a croi drumul; o treabă foarte grea şi periculoasă.

Marius se pregătea să-i ia înainte spre a face el acest lucru dar alunecă…

Dacă indianul şi Raimondo nu l-ar fi apucat la timp, adio, sărmanul Marius!

Fu un moment de grozavă panică.

Acest incident îi făcu mult mai precauţi în ascensiune.

După multe sforţări aproape de ora două după masă se găsiră pe faimosul vârf!

Acolo observară că era imposibil să facă mai mult!

O masă de granit se profila deasupra cu o cupolă de zăpadă care forma vârful Chimborazo.

Creasta pe care ajunseseră călătorii nu era spaţioasă şi era înconjurată de prăpăstii.

Coloarea roşie-neagră a pietrei contrasta ciudat cu albeaţa imaculată a zăpezii.

Stalactite uriaşe de gheaţă făceau să semene stânca cu o cascadă ce ar fi îngheţat.

Timpul era minunat; nu se mai vedeau nori la vest; atmosfera avea o limpezime perfectă şi vederea se putea întinde departe de tot.

Situaţia era nouă; pentru prima oară cercetaşii simţeau emoţia marilor înălţimi.

— Suntem la şase mii de metri – anunţă grav Jean Bart. Dacă memoria nu mă înşală nimeni n-a întrecut această altitudine! Humboldt nu a ajuns până aici şi Bousingault s-a oprit în punctul în care ne găsim noi. Dacă facem înconjurul acestei stânci ajungem pe faţa de est a lui Chimborazo, adică spre Amazonul brazilian. Acolo, agăţându-ne de stânci vom sui încă vreo sută le metri spre a putea spune că nimeni n-a atins înălţimea noastră. Deasupra noastră, nu mai sunt decât vulturii!

După un moment a cărei emoţie e uşor de înţeles, tineri porniră la drum.

Înconjurară stânca prismatică şi urcară câteva zeci de metri.

— Aici suntem la şase mii optzeci de metri, adică cu optzeci de metri mai mult decât înălţimea ce s-a ajuns vreo dată. Iată o mică platformă de câţiva metri; ne vom putea repauza puţin.

După o jumătate de oră păreau că nu mai sunt obosiţi.

Luară ceva în gură, o cafea fierbinte.

Dar, veţi zice, cum?

Cercetaşii aveau o maşinuţă cu alcool solidificat, pe care o întrebuinţau special în ocazii solemne.

După masă, toţi erau bine dispuşi.

Nu mai simţeau nici unul oboselile urcuşului, nici ameţeli, nici greaţă, nici hemoragii.

Timpul se menţinea frumos.

Spre orele trei, se iviră câţiva nori sub ei şi în curând se auzi tunetul cu ecouri impresionate.

Era un ciudat efect auzit printre văile adânci şi sonore.

Poalele munţilor se acoperi încet, încet de nori întunecaşi care se suiau binişor.

Trebuiau trecute văile acelea periculoase; înainte de a se găsi în acea perdea adâncă şi întunecoasă.

Dacă ar fi nins sau ar fi survenit o avalanşe, pericolul putea să devină mortal.

Călăuza nu cunoştea scoborârea decât de pe la o mie de metri mai jos întrucât nu se suise niciodată ca în această excursie.

Pentru a ajunge până la un anumit punct pe care Toquito îl cunoştea foarte bine şi de unde îşi putea lua răspunderea coborârii

spre sud-vest, fără pericol, călătorii trebuiră să mai treacă oarecare greutăţi.

Pe la cinci mii de metri începu o uşoară ninsoare.

Ajunseră pe un podiş de unde plecau o serie de crăpături, în care îşi luau naştere câţiva afluenţi ai Amazonului.

Între timp noaptea se scoborâse.

Călătorii fură siliţi să se oprească.

Ghidul cunoştea o oarecare peşteră, unde fură la adă post de intemperii şi de frigul nopţii, excesiv la acea înălţime.

Bine înveliţi în mantale şi şaluri de lână, erau atât de obosiţi încât nu întârziară să adoarmă.

Toată noaptea trecu fără cel mai mic incident şi fără ca cercetaşii să fie sculaţi de uraganul, care, în timpul nopţii, face înconjurul muntelui, vâjiind năprasnic din toate părţile.

Dormiră nemişcaţi până la răsăritul soarelui.

A doua zi dimineaţă, cerul era perfect senin şi scoborârea numai era decât chestie de timp.

Ghidul socotise că va trebui trei zile spre a ajunge la picioarele muntelui.

CAPITOLUL IV.
Omul urmărit

Când ajunseră la sfârşitul excursiunii lor, cercetaşii se separară de ghidul indian.

Raimondo dădu lui Toquito dublul sumei cerute la început.

Jean Bart luă unele indicaţiuni suplimentare şi le notă pe harta topografică a Ecuatorului şi a Braziliei.

Planul lor era să coboare cursul fluviului Molona, care curgând spre sud-vest, se azvârlea în Maranon.

Acest Maranon e un fluviu care se varsă în Amazon, după ce şi-a adăugat alţi câţiva afluenţi proprii.

După ce ar fi suit cursul acestor ape, s-ar fi găsit pe unul din malurile Amazonului şi atunci ar fi luat ultimele deciziuni.

Timp de trei zile urmară fără nici un incident itinerarul stabilit.

Era însă aşa de greu de urmat încât abia făcură în azbest timp o sută de kilometri.

Dar ziua a treia ajunseră afară din gurile Cordilierilor, unde Molona îşi urmează cursul în câmpie.

Locul era ciudat de pitoresc.

În faţa, pe malul urmat până atunci se îngrămădea într-un haos de pietre vulcanice, negre printre care ieşea o vegetaţie luxuriantă de liane şi tufişuri.

După ce au admirat câtăva vreme peisajul, cei trei cercetaşii se pregăteau de campament, adică tăiau crăcile necesare pentru facerea colibei obişnuite.

Nu le era foame prea tare deoarece în timpul zilei se obosiseră prea mult.

Vor mânca numai puţină carne rece, rămasă de la prânz şi vorbea cafeaua neagră pentru prepararea căreia Marius aduna lemnele de făcut foc.

Deodată auziră o alergătură zgomotoasă pe pietre fără să se poată distinge dacă e vorba de om sau de animal.

Se ridicară privind spre haosul de pietre şi văzură un om care alerga nebuneşte.

Văzându-i, acesta se opri.

Era cu capul descoperit, dar îmbrăcat cu oarecare eleganţă; era încălţat eu cizme moi care îi venea până spre coapse.

Păru că se codeşte un moment, privind pe cei patru tineri; apoi înaintă zâmbind şi salută uşor cu un semn din cap, zicând în italieneşte dar cu un pronunţat accent spaniol:

— Bună seara, domnilor! Mă înşel, sau mă aflu înaintea cercetaşilor

italieni?

— Ba da – răspunse Raimondo.

Străinul îi privi ca şi când ar fi fost cuprins de un avânt extraordinar de încredere şi simpatie:

— Atunci, domnilor, mă încred în voi. Dacă nu mă primiţi, dacă nu mă apăraţi simt pierdut, fiindcă e vorba de viaţa mea.

Aceste vorbe mirară pe cercetaşi.

Raimondo spuse:

— Explică-te, domnule, ca să ştim cu cine avem de-a face.

— Vă voi explica mai târziu. Dar vă dau cuvântul de onoare, pe capul meu că nu vă va părea rău că m-aţi ajutat. Simt persecutat de duşmanii care, acum mă urmăresc şi, dacă mă vor prinde, mă vor ucide. Vedeţi, acolo sus, labirintul acela fantastic de stânci de lavă şi acele prăpăstii acoperite cu vegetaţie luxuriantă? Trebuie să mă refugiez acolo! Singur fiind, vor putea să mă prindă; dacă mă vor vedea cu voi, nu vor mai îndrăzni; pe deoparte, pe de alta nu-şi pot da seama câţi suntem. Cunosc un refugiu sigur şi inviolabil. Înainte de a vă vedea, intenţionam să mă arunc în Molona şi să mă las târât de ape, nu ca să mă înec sau să fiu zdrobit de pietre, ci ca să mă pot sustrage urmăritorilor mei.

— Sunt atât de apropiaţi?

— Au fost; dar cred că s-au rătăcit pe o potecă paralelă cu aceia urmată de mine. Dar, văzându-şi greşeala, se vor înapoia, cu siguranţă!

Aventura interesa pe cercetaşi. Ce riscau în definitiv?

Poate vor lua parte la una din acele extraordinare aventuri care îi atrăsese totdeauna cu mirajul lor.

Se priviră şi înţeleseră.

Raimondo dădu ordinul de plecare.

Făcură repede preparativele deoarece campamentul nu era nici început.

Străinul îi privea satisfăcut.

Raimondo zise:

— Iată, poţi să ne socoteşti ca gardienii dumitale; explicaţiile ni le vei da pe urmă. Du-te înainte, noi te urmăm. Putem şti cum te cheamă?

— Mă numesc Goaquil şi acum opt zile comandam un escadron de soldaţi încazarmaţi la Cuenca, unul din oraşele principale ale Ecuadorului, după cum ştiţi.

— Ei bine, înainte, căpitane Goaquil! Unde mergem?

— Refugiul de care v-am vorbit se află în munte, după ce trecem acel haos de lavă. Acest munte, tocmai se numeşte Monte Vulcano.

Între timp noaptea se coborâse.

După o oră de urcuş, se opriră.

Numai vedeau nimic; întunericul era adânc şi abia distingeau poteca.

Toţi se opriră o clipă, să asculte. Se auzeau voci îndepărtate; o luminiţă strălucea în depărtare.

— Înainte – murmură Goaquil.

Se agăţau cu mâinile, ca nişte maimuţe.

Goaquil se opri, luă o frunză şi punând-o între buze scoase un şuierat ciudat.

Trebuie să fi fost un semnal.

Îi se răspunse la fel.

— Înainte, înainte! repetă căpitanul.

Toţi iuţiră pasul spre vârf.

Străinul se opri la un moment dat, se întoarse şi zise încet:

— Mulţumesc! Graţie vouă am scăpat de moarte. Vă jur recunoştinţă veşnică. Pentru un moment sunt în afară de pericol, atâta vreme cât nu vor descoperi refugiul, se înţelege. Înainte, tinerii mei prieteni, veţi fi oaspeţii mei.

Cu greutate sfârşiră suişul.

Ajunşi sus, cercetaşii văzură pe individul care răspunsese semnalului lui Goaquil.

Se dea pe o stâncă şi avea o înfăţişare ciudată.

În fine, căpitanul zise:

— Iată-ne sosiţi!

O căsuţă se lipea de stâncă; ici şi colo, împrejur, câţiva copacii.

— Iată cartierul meu general! exclamă căpitanul. Domnilor daţi-mi voie să vă zic, bine aţi venit!

Casa nu avea decât un etaj, o uşă şi două ferestre. Afară, lângă perete, câteva bănci de piatră.

La apariţia căpitanului, unul din oamenii săi, se ridică, salută milităreşte şi zise vesel, în limba spaniolă:

— Ah! Căpitane! Eşti liber! Eu nu desperasem, o clipă! De trei zile vă aştept cu masa. Acum avem ceva proaspăt!

Goaquil începu să râdă.

— Bună idee! Acum ne vom reface puţin! Suntem obosiţi şi am vrea să ne odihnim fără întârziere. Cantina e bine aprovizionată?

— Da, căpitane! Sticlele de rezervă sunt aşa cum le-aţi lăsat.

— Foarte bine, Antonio.

CAPITOLUL V
Indienii cu pielea alba.

Spaniolul introduse pe cercetaşi într-o cameră spaţioasă unde nu era decât o masă de brad cu scaune acoperite cu piele.

În schimb acolo erau foarte multe arme: puşti, săbii, revolvere, unelte, care dădeau camerei înfăţişarea unui corp de gardă.

Cercetaşii priviră împrejur curioşi şi preocupaţi.

Goaquil zise zâmbind:

— Prieteni, vă rog, să nu bănuiţi nimic! Binevoiţi numai să cinstiţi această masă modestă dar copioasă:

Antonio intră cu un serviciu de pahare şi farfurii cu care aşeză masa, apoi ieşi şi se înapoie. Aducând carne rece.

După aceia, pe o farfurie mare, aduse, fumegând o minunata friptură.

Jean Bart strecură amicilor:

— Să luăm lucrurile vesel, aventura e nostimă, până acum!

— Mii de pipe! Eu mor de foame! Şi fiindcă amicul Goaquil ne aduce de mâncare şi băutură, să trăiască!

Marius vorbise tare şi acesta auzise urarea. Zâmbea mulţumit.

Toţi se aşezară la masă.

Friptura era fragedă şi gustoasă, vinul generos.

Cercetaşii şi Zomba, fără să observe, mâncară şi băură pe săturate.

Pierdură oare cum noţiunea lucrurilor şi nu-şi mai dară seama de locul unde fură conduşi să doarmă.

A doua zi, Marius, deşteptându-se credea că visează şi zise:

— Unde sunt? Ce s-a întâmplat?

Erau toţi culcaţi pe paturi de campanie, pe paie proaspete, cu armele şi hainele puse ia căpătâi.

Odaia era mai mult un fel de peşteră spaţioasă, amenajată ad-hoc, având într-un colţ un fel de firidă în care se vedea o statuie de sfânt, câteva cruci şi icoane, zidite în Stâncă.

— Ce loc ciudat! mormăi Ligurul. Unde om fi?

— Trebuie să fie o veche mănăstire primitivă, zise Marius gânditor. Dar cine e în fond, acest căpitan? Şi ce facem noi aici?

Nu era îngrijorat cât era curios.

Se sculară şi după o sumară toaletă ieşiră afară, pe prispă, de unde intrară în altă odaie.

Acolo văzură un om cu pieptul gol, pe care se vedeau pictate desene colorate groaznice, cu figura de asemeni pictată, cu părul strâns legat în vârful capului, în care erau vârâte pene de vultur; era îmbrăcat cu pantaloni ciudaţi făcuţi din bucăţi de diferite colori, din

care erau bucăţi de piei colorate ca nişte şfichiuri de bice.

Omul se ridică văzând pe cercetaşi şi zise cu o voce care li se păru cunoscută.

— Cum au dormit tineri mei amici?

Raimondo răspunse pentru toţi:

— Poarte bine. Dar dumneata, căpitane?

Indianul izbucni în râs.

— M-aţi recunoscut? Sunteţi şireţi, tinerilor!

— Dar de ce deghizarea asta? întrebă Marius.

— Dragii mei, eu trebuie să am o sută de feţe şi o sută de travestiuri. Acum trei zile am fost închis într-o închisoare de unde numai iese nimeni. Dar necesită o explicaţie prea lungă şi n-aş vrea să vă fac să muriţi de foame. Sunteţi gata?

— După cum vezi! Vouă vă e foame? întrebă Raimondo pe tovarăşii săi.

— O foame de lup!

— Se vede că aerul de munte ne scobeşte stomacurile deoarece mie mi se pare că n-am mâncat de trei zile – zise Jean Bart.

Zomba se mulţumi să-şi arate formidabilii săi dinţi.

Căpitanul le luă înainte printr-un coridor subteran care ducea spre o cameră de unde se auzea un concert asurzitor 4e voci.

Se pare că erau mulţi invitaţi acolo.

Intrând, tinerii văzură şezând la o masă vreo cincizeci de Indieni sau care păreau aşa ceva la prima vedere.

Dar auzindu-le vorba lor spaniolă ca şi după alte indicii se vedea că sunt de o rasă mai civilizată.

Părea un trib antic înviat ca prin minune în acel castel de munte.

Pe masă erau sticle şi pahare, farfurii aproape goale – ceea ce arată că masa era pe sfârşit.

Pe câteva scaune goale căpitanul luă loc cu cercetaşii şi cu Zomba.

Aceştia mâncară cu poftă din proviziile îmbelşugate şi după ce terminară, căpitanul dădu semnalul ridicării de la masă.

— Vreţi să mă urmaţi?

Tinerii se ridicară şi îl urmară afară.

Văzură apropiindu-se Antonio cu o cutie plină de ţigări de foi enorme pe care o puse pe o bancă afară.

Goaquil îi invită să ia loc în jurul său oferind fiecăruia o ţigară.

Raimondo tocmai era să ceară căpitanului unele desluşiri când acesta îl preveni cu o întrebare:

— Îţi place peisajul, tânărul meu prieten?

— Foarte mult!

— E splendid! adăugă Jean Bart.

— Minunat, milioane de pipe!

Ligurul reluă:

N-am mai văzut niciodată ceva mai grandios!

Marius tăie brusc conversaţia printr-o ridicătură din u «meri.

Cu îndrăzneala şi nerăbdarea sa obişnuită zise:

— Scumpe căpitane, şti foarte bine că nu ne-am căţărat până aici ca să admirăm peisajul. Am văzut de multe ori aşa ceva. Dar de atâtea ceasuri ne ţi curiozitatea neadormită. Cine eşti? Cine sunt tovarăşii tăi? Cine şi ce vă persecută? Cum de v-aţi aciuat aici printre stâncile astea, mai mult cuiburi de vulturi decât de om? Trebuie să găsiţi firească curiozitatea noastră deoarece ne aţi luat din drumul nostru spre a ne aduce până aici!

Căpitanul îşi luă un aer vesel menit să-i ascundă gândurile.

Raimondo şi Jean Bart se priviră şi ziseră în acela; timp:

— Marius are dreptate.

Raimondo adăugă:

— Căpitane, suntem puţin miraţi că nu ne-ai dat pâr acum explicaţiile cerute!

Goaquil, în cele din urmă, se hotărî să vorbească.

CAPITOLUL VI.
Devastatorii Amazonului.

— Tinerii mei amici, iertaţi-mă – începu căpitanul. Dacă nu m-aţi fi întrebat – nu v-aş fi destăinuit nimic – secretul nu-mi aparţine mie. Trebuia să consult mai întâi pe tovarăşii mei şi dacă aceştia s-ar fi opus la destăinuirile mele nu v-aş fi putut spune nimic. Dar acum pot vorbi.

Se ridică în picioare, puse mâna pe inimă cu un gest care era prea tragic şi emoţionant spre a fi ridicol.

— Ţara mea, Republica Ecuador, e în plină revoluţie. Noi suntem din partidul de opoziţie, deci în luptă cu Actualii conducători. Pe capul meu şi al tovarăşilor mei atârnă o sabie. Suntem urmăriţi, persecutaţi, constrânşi să ne refugiem în munţi; aşteptam să fim în curând destul de numeroşi spre a face o descindere la Cuenca, să punem mâna pe cazărmi şi să ridicăm poporul de partea noastră. Aşa vom scăpa poporul de tirania care îl sugrumă astăzi. Acum câteva zile am fost la Cuenca spre a lua contact cu amicii noştri. Unul însă m-a trădat. Trupele uzurpatorului m-au urmărit; calul mi-a fost ucis sub mine şi a trebuit să fug pe jos. Atunci v-am întâlnit… Duşmanii noştri, spre a ne dezonora în faţa lumii ne-au poreclit cu un nume rămas de pomină prin groaza care a inspirat-o, multă vreme: „Devastatorii Amazonului”, o ceată fioroasă de bandiţi sanguinari. Ei bine! Numele acesta ruşinos pe care ni l-au dat adversarii, noi l-am primit ca pe un nume de glorie şi graţie milioanelor de publicaţii pe care le-am răspândit în toată ţara, poporul ştie acum că „Devastatorii Amazonului” sunt patrioţi cinstiţi, cari nu se tem să-şi verse sângele pentru liberarea ţării lor scumpe. Iată, tinerii mei amici, acum ştiţi cu cine aveţi de a face.

Căpitanul se aşeză jos, emoţionat şi îşi aprinse ţigara cu mâinile tremurânde.

Cei trei cercetaşi se priviră gravi.

Raimondo zise pentru toţi:

— Căpitane, te credem pe cuvânt. Suntem convinşi că sunteţi revoluţionari cinstiţi şi patrioţi. Dar noi suntem italieni şi nu vrem să fim părtaşi la lupte străine de cauza noastră. Nu vom putea să ne oprim aici mai multă vreme. Dacă v-am fost simpatici şi sunteţi puţin recunoscători pentru puţinul bine ce vi l-am făcut, atunci vă rugăm să ne daţi o călăuză, spre a putea să ne înapoiem la locul unde v-am găsit. Acolo, ne vom relua drumul nostru, adică vom coborî cursul Molonei până la Maragnon şi apoi până la Amazonul propriu zis.

Căpitanul fu întristat de aceste cuvinte dar nu lasă să i se vadă emoţia.

Goaquil îi strânse puternic mâna.

— Tinerii mei amici, dorinţa voastră e un ordin pentru mine! Vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut pentru mine şi voi da imediat ordinele necesare pentru ca ghidul să vă conducă unde vreţi.

După puţină vreme, cercetaşii şi Zomba, după ce îşi luară rămas bun de la simpaticul căpitan porniră la drum după un tânăr travestit în indian pe care Goaquil îl dăduse ca ghid.

Când se lăsă seara ajunse la locul unde revoluţionarul îşi făcuse ciudata sa apariţie.

Călăuza salută şi dispăru repede în munţi.

Cercetaşii se priviră râzând.

— Dragii mei, propun un lucru: să uităm aceste douăzeci şi patru de ore. Să facem aşa ca şi când am fi ieri. Şi să ne silim să facem ce am fi făcut atunci.

Zis şi făcut.

Începură să-şi construiască coliba şi pregătiră de masă.

Când terminară se înnoptase dea binele.

Mâncară cu poftă şi băură cu sete apă de izvor.

Şi cum era o noapte divină, înstelată, cei patru tineri, în semn de bucurie se apucară de mâini şi dansară nebuneşte, cântând cântece italiene săltăreţe.

Păreau nişte copii în recreaţie. Asemenea momente de veselie au un repaos pentru mintea şi nervii tinerilor cercetaşi, mereu în luptă cu greutăţi, cu lipsuri şi cu aventuri.

Apoi se duseră să se culce ca nişte copii de ispravă şi dormiră fără vise până la răsăritul Soarelui.

A doua zi, după obişnuita toaletă, porniră la drum, urmând malul drept al Molonei.

Drumul nu fu anevoios, peste o iarbă care forma un covor moale, mergând pe lângă minunate boschete.

În curând ajunseră într-un punct unde fluviul făcea o bruscă întorsătură şi de acolo se pierdea în pădurea virgină.

CAPITOLUL VII.
Indienii lacustri.

— Mi se pare – observă Raimondo – că o pirogă ar fi mai bună decât picioarele noastre. Trebuie să fie foarte greu de umblat prin pădure în porţiunea de sub arborii pădurii virgine.

Jean Bart, care privea cu binoclul, făcu un gest care indica tăcere.

Când se convinse de ceea ce voi să vadă, puse binoclul în teacă.

— Scumpii mei – zise el – cred că o vom străbate într-un chip foarte uşor.

— În ce mod?

— Am văzut acolo, printre arbori, un sat lacustru.

Zomba holbă ochii, ca şi când n-ar fi înţeles.

— Da, da, un sat aşezat pe stâlpi, pe o întindere de apă…

— Într-adevăr mi-aduc aminte – adăugă Raimondo – că am citit că de-a lungul Amazonului şi a afluenţilor săi în câmpie sunt sate locuite, construite pe pari înalţi.

— Să sperăm că aceşti indieni sunt oameni pacifici care ne vor înlătura plictiseala de a ne lupta cu ei şi că vor fi aşa de gentili să ne cedeze câteva pirogi arătându-ne, în aceiaşi timp, drumul cel mai bun spre a ajunge la confluentul Molonei, care e indicată limpede pe harta mea.

Se hotărî să fie trimise Zomba înainte spre a cerceta dispoziţiile indigenilor.

După o jumătate de oră, ajunseră pe o limbă de pământ de unde se vedeau foarte bine vreo patruzeci de colibe de ramuri şi frunze, dispuse toate într-un fel de semicerc.

Pe o platformă largă erau adunaţi indieni semi-goi. Cu mantale făcute din pene de păsări acvatice.

Aceştia observară pe călători cu o profundă curiozitate.

Zomba ajuns cel dintâi pe locul acela, încerca să se facă înţeles şi gesticula ca un obsedat.

Dar indienii se mulţumeau să râdă şi nu răspundeau nimic.

Marius care, în afară de spaniolă, ştia o infinitate de vorbe din diferite dialecte indiene, învăţate în călătorii, se apropie de Zomba şi cu un gest liniştit începu să strige într-un limbaj bizar:

— Fraţii noştri de pe fluviu vor să acorde ospitalitatea lor unor călători dispuşi să devină amicii lor?

Un indigen se ridică, se desprinse de grup şi răspunse într-un dialect local pe care Lombardul îl ghici mai mult de cât îl înţelese.

— Fraţii noştri albi să se apropie şi vor fi bineveniţi!

— Ei! Mii de pipe! – urlă Milanezul – dar nu suntem nici peşti, nici

păsări ca să putem ajunge până acolo prin apă! Dacă fraţii noştri indieni doresc cu adevărat să-i vizităm, să trimeată una sau două pirogi să ne ia.

Indigenul făcu un gest.

Doi din ei se aruncară în două pirogi şi sosiră pe uscat.

Cercetaşii nu avură nici o teamă, primirea li se părea spontană şi cordială.

Intrară în piroage şi se duseră să facă cunoştinţă cu tribul lacustru.

Puteau să fie aproape cincizeci de oameni, printre care se aflau multe femei şi copii.

Şeful care vorbise, se prezentă.

Numele său era „Cârtiţă Gri".

De mulţi ani conducea tribul acesta lacustru, stabilit din timpuri imemoriale în acel colţ pe care îl făcea Morona.

Indienii aceştia numeau râul Morona nu Molona cum îi spusese călătorii până atunci.

În timp ce vorbeau se întâmplă o scenă neaşteptată.

Dintr-una din colibe ieşi o tânără, o albă cu carnaţiei roză, cu părul blond, în haine de excursionistă, cu o bluza strânsă la centură, o fustă scurtă, cu buzunare.

Era încălţată cu ghete de piele moale, înalte, care îi veneau până la genunchi.

Îmbrăcămintea îi era puţin uzată dar curată şi de o croială elegantă.

Italienii o priviră stupefiaţi.

Tânăra – putea să aibă mai puţin de douăzeci de ani zâmbi văzând acea mirare şi zise în limba spaniolă:

— Aveţi aerul că m-aţi văzut acum căzând din lună! Vă întrebaţi, desigur, cine sunt şi mai ales, ce caut aici? Iată explicaţia: sunt o americană originară din Florida. Am venit cu o comitivă de studenţi americani, sub conducerea unui profesor, într-un voiaj de exploraţie în regiunea Amazonului. Acum zece luni, în josul fluviului, vaporaşul pe care eram îmbarcaţi s-a izbit, în timpul unei furtuni, de un trunchi gros de copac; s-a produs o spărtură mare prin care apa a năvălit cu furie şi n-a mai putut fi oprită. Vasul s-a scufundat repede şi noi n-am scăpat decât pe nişte plute improvizate. Trei asemenea plute apucară spre nord. A patra a fost târâtă de curenţi în direcţia sud. Aşa, pierdurăm din vedere pe tovarăşi. Eu mă găsii cu patru studenţi.

Pe malul stâng am întâlnit o ceată de indieni care erau în expediţie războinică, adică porniţi pe incendiu, jaf şi masacre. Ne au târât spre Amazonul de Sus. Dar îngrozită de maltratările la care ştiam că voi fi supusă, m-am hotărât să fug. Într-o seară putui să evadez, sărind ca o maimuţă din cracă în cracă, lucru nu prea greu deoarece arborii erau extrem de deşi şi încâlciţi. După câteva zile – hrănindu-mă cu ierburi

şi fructe şi ferindu-mă mai ales noaptea de jaguarii care mişună prin aceste părţi – am întâlnit acest trib de indieni binevoitori şi blânzi care m-au primit bine şi m-au condus în satul lor. Spaima mea de la început a trebuit să dispară repede în faţa bunului tratament la care eram supusă şi la blândeţea cu care se purtau indienii aceştia cu mine. Acum auzind voci pe care nu le am confundat cu ale indienilor. Vă închipuiţi ce fericită am fost şi ce rază de speranţă a pătruns în sufletul meu. Domnilor, vă rog, dacă veţi coborî cursul Moronei şi apoi veţi urma pe acela al Maragonei, luaţi-mă cu voi! Vă pot fi de mult folos deoarece am mai făcut acest drum în sens contrariu şi îl cunosc destul de bine. Vă implor să mă luaţi şi pe mine! De sigur că bunii indieni Tapui mă vor lăsa să plec de la ei. Gândiţi-vă că în Florida familia mea, de mai bine de un an nu mai ştie nimic de mine şi mă crede moartă!

Tânăra se exprima cu semnele cele mai profunde dureri sufleteşti.

Raimondo se apropie de dânsa.

— Cum te cheamă, domnişoară?

— Flora.

— Ei bine, domnişoară Flora, suntem dispuşi să vă satisfacem. Vom pleca în curând. Pregăteşte-te să vi cu noi. N-am venit până aici decât pentru a obţine o pereche de pirogi; vrem să scoborâm cursul Moronei, apoi fluviul Maragnon şi să explorăm Amazonul în toată lungimea lui până la gurile sale care dau în Oceanul Atlantic. Vom fi bucuroşi să te avem ca tovarăşă de drum şi vă vom uşura, atât cât ne va sta, bineînţeles, în putinţa noastră, misiunea de a te înapoia în ţară, acasă la dumneata!

Ochii albaştri ca cicoarea ai tinerei fete se umplură de lacrămi; obrajii săi de o carnaţie minunată se împurpurară de mulţumire şi de emoţie.

Tratativele cu indienii nu durară mult.

Călătorii noştri aveau monede de aur din Ecuador care erau bine primite chiar şi de populaţiile mai puţin civilizate din interiorul ţinutului.

Patru asemenea monede fură suficiente pentru cumpărarea a două bune pirogi cu câte opt lopeţi fiecare.

Obţinură, pe deasupra, o cantitate de peşte uscat şi multe fructe gustoase necunoscute cercetaşilor.

De altfel, pentru tot timpul cât ar fi durat navigaţia aveau să se preocupe prea mult de alimente.

Peştele şi vânatul erau din abundenţă. Şeful „Cârtiţa Gri” care îşi dăduse consimţimântul la plecarea tinerei fete, deşi, la dreptul vorbind, prezenţa unei albe, atât de frumoase şi de blonde, era o mândrie pentru tribul indian.

El ură drum bun europenilor şi la plecare le strânse mâinile după

obiceiul indian, şoptindu-le însă cu o mimică lugubră şi pe care s-o silească s-o facă solemnă:

— Păziţi-vă de indienii Mangaşi.

Nu le zicea Omagas, cum pronunţase americana, servindu-se de o prescurtare curentă.

— Păziţi-vă de indienii Mangaşi – repetă şeful pentru a doua oară, cu acelaş aer misterios. Sunt foarte răi şi şireţi şi strălucirea armelor pe care le aveţi s-ar putea să-i tenteze. Pe de altă parte, vor pune ochii pe tânăra albă, pe care vor s-o aibă sclavă; foarte adesea atacă satele albilor şi fură, cu preţul vieţii lor, femeile albe mai cu seamă când ele au părul blond şi ochii albaştri, aşa cum este tânăra pe care o duceţi cu voi.

E mai mult ca sigur că veţi fi urmăriţi, atacaţi, deoarece cei mai mulţi dintre indienii ce compun triburile riverane sunt din blestemata rasă a Mangaşilor. Vreţi să vă dau o călăuză? M-aş mulţumi cu încă şase monede de aur şi m-aş considera achitat serviciile pe acre vi le va aduce călăuza ce vă voi da-o.

CAPITOLUL VIII.
Piramida şerpilor.

Propunerea fu foarte plăcută călătorilor.

În acele ţinuturi sălbatice, un ghid, care să cunoască bine locurile şi dialectele, era nespus de preţios.

Acceptară deci cu entuziasm şi monedele de aur fură numărate în mâna simpaticului „Cârtiţă Gri” spre marea bucurie a întregului trib.

Sperând să obţină de la generozitatea străinilor câte un dar, toţi tinerii indieni se oferiră să le servească de călăuză.

„Cârtiţă Gri” alese patru din cei mai sprinteni şi mai inteligenţi şi trase la sorţ între dânşii.

Norocul alese pe un tânăr foarte bine făcut şi cu o figură inteligentă.

„Cârtiţă Gri” îl prezentă:

— Iată pe „Ureche fină”. Mare e curajul său. Dar ceea ce e deosebit la dânsul este auzul. El aude orice; de aceia poate distinge orice urma. Vi-l dau. Vă va fi credincios şi devotat ca un frate.

Călduroasa recomandaţie fu foarte bine primită.

Într-adevăr tânărul indian, ales ca ghid, era simpatic.

Tot restul zilei şi noaptea următoare călătorii se odihniră.

A doua zi se pregăteau de plecare, când „Cârtiţă Gri” cu tot tribul său lacustru apăru înaintea lor:

— Tinerii mei amici cu figura palidă, nu trebuie să plecaţi înainte de a lua parte la serbarea pe care tribul nostru o dă în cinstea voastră!

Într-adevăr, jocuri fură organizate şi se succedară toată ziua distrând mult pe tinerii călători care voiră să ia şi dânşii parte efectivă la ele spre a distra, la rândul lor, pe bravii indieni.

Zomba avea o idee.

Observase el într-un colţ de pădure, o specie de şerpi inofensivi care se lăsau cu uşurinţă atraşi de un şuierat blând şi bine modulat.

Se duse cu noul său tovarăş „Ureche fină” şi captură un număr din aceşti şerpi, cu destulă uşurinţă.

Apoi explică planul său cercetaşilor.

Indienii lacustri asistară la un spectacol cum nu mai văzuseră în viaţa lor!

Într-adevăr, deodată, pe platforma satului lacustru se înălţă o ciudată piramidă.

Era formată din Zomba, cu picioarele desfăcute, purtând pe braţele întinse pe spate şi pe cap, pe cei trei cercetaşi cari se ţineau de mână.

De gâtul tuturor, de mâini şi de picioare se încolăceau şerpii atraşi de şuieratul neîntrerupt al lui Zomba care îl fluieră cu ştiinţă şi

răbdare.

Indienii contemplau straniul spectacol cu ochii holbaţi.

Chiar şi blonda Flora era încântată de grupul senzaţional.

La un semnal al lui Zomba, piramida se desfăcu şi cercetaşii săriră pe platformă în vreme ce şerpii smulşi din vraja sunetului, se grăbiră să sară în apă şi înotând [illegible] se pierdură în depărtare.

Acesta fu ultimul act al serbării pe care o dădură indienii cu binevoitorul concurs al celor care trebuiau să fie spectatori.

După o oră; două pirogi se îndepărtau cu ramele de micul sat lacustru în aclamaţiile vesele ale întregului trib al bravilor indieni.

În prima pirogă luaseră loc Raimondo, Marius şi Ureche Fină.

În a doua Jean Bart, Flora şi cu Zomba.

Iarăşi cercetaşii plecau spre aventuri grozave, într-o ţară plină de pericole nebănuite.

Se duceau spre ţinuturile sălbatice ale Amazonului, unde avuseseră deja multe grozave întâmplări, dar de unde scăpaseră cu bine graţie inteligenţii, vitejiei şi abilităţii lor, calităţi pe care aveau să le întrebuinţeze şi de data asta cu succes şi la care se adăugase, în plus, o preţioasă experienţă.

JEAN DE LA HIRE
Cei trei cercetaşi
REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Citiţi urmarea în fascicula Nr. 75 din **„Celor trei Cercetaşi”** care apare Sâmbătă 7 Aprilie 1934:

Ferocii Mangaşi.

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI